

Tuhlaajapoika palaa Honkolan lavalle

Taikatyön Teatterin Urjalan Honkolan lavalla esitettävä, Markku Pölösen käsikirjoitukseen perustuva, Heidi Vaarnan ohjaama ja Jorma Kairimon dramatisoima Onnen maa -näytelmä vie katsojan 60-luvun pohjoiskarjalaisiin maaseututunnelmiin.

Pienessä kylässä vietetään tasaista elämää, kunnes maalta kaupunkiin paennut Tenho palaa suurielaisesti kotikyläänsä, veljen isännöimälle kotitalalle neljän vuoden kaupunkiseikkailujen jälkeen.

Tangot maustavat tarinaa ja luovat herkkiä, tunnelmallisia hetkiä näytelmään, jonka yksinkertaiseen lavastukseen on käytetty Honkolan tanssilavaa ja sen pihamaata.

Vaikka tangolla ja kotiin kesäksi palaavalla Tenholla lakerikengineen on osuutensa, yhtäläinen osuus on Tenhon perheellä ja vaatimattomalla kotielämällä, josta puuttuvat nykyajan mukavuudet, ja jossa vuodepotilaaksi joutunut vanhaisäntä jo odottaa kuolemaansa.

Tuhlaajapoika-Tenho esittävä Mikko Kähäri vie roolinsa upeasti läpi, ja kun tietää hänen viikon ajan samanaikaisesti näytelleen myös Seitsemässä veljessä Nokialla, täytyy vain ihailta miten hyvin tämä nuori mies on osansa sisäistänyt ja pystynyt keskittymään siihen.

Näytelmässä Tenho joutuu tyytymään siihen, että veli Arne saa tilan haltuunsa ja hänen osakseen

tulee olla renkipoikana.

Kerran toisensa jälkeen Tenho antaa ymmärtää, että kotipuolella kaikki on jämähtänyt paikoilleen, suuressa maailmassa kaikki on toisin – paremmin.

Mutta loppujen lopuksi hyvin ei tainnut mennä kaupungissaakaan. Pikku hiljaa paljastuvat niin vuokratyöt, olemattomat Mersut kuin firmatkin. Jäljellä on vain kukkopoika, joka on palannut lapsuuden aittaansa sukimaan värjättyä tukkaansa brylkreemillä lavatansseja varten.

Onnistuneita rooleja kaikki

Erinomaisen roolin tekee myös Aarne esittävä Harri Colerus, joka hieman yksinkertaisena nuorena isäntänä kuitenkin vie pidemmän korren. Colerus tekee tähänastisista parhaan roolinsa, häneltä löytyy valtavasti eleitä ja ilmeitä ja hän taitaa myös vakavin kasvoin huumorin esittämisen.

E erityisen mainio on Aarnen poikaa Tapia esittävä Aku Leppänen, jolla on melkoisen suuri rooli, mutta joka vie sen läpi kymppin arvoisesti. Tapin repliikeissä voisi kuvitella olevan Markku Pölösen lapsuudenajan kokemuksia.

Leppänen esittää ne napakasti ja huumorinpilke silmäkulmassa, tavalla, josta moni ammattinäyttelijä voisi ottaa mallia.

Kaikien kaikkiaan Onnen maan näyttelijäkunnasta kaikki onnistuivat roolissaan. Kaikki olivat

myös selvästi sisäistäneet roolinsa ja nauttivat näyttelemisestään. Sirkka Näsi vanhan emännän roolissaan oli aidosti maatalon emäntä, Sanna-Mari Koivuniemi oli uskottava roolissaan Tenhon lapsuudenystävänä, samoin Elina Mäkinen karjakkoharjoittelijana, joka ei ollutkaan parkettien partaveitselle helppo nakki. Sirkka Koivuniemi on Jorma Kairimon näytelmään lisäämän mustalaisnaisen, Rositan, roolissa temperamentikas piristys.

Vanhaa isäntää rullasängyssään esittänyt Atte Uosukainen oli hänkin oivallinen roolissaan, vaikka hän nieleekin aina lauseen viimeisen sanan, niin että kuulija saa arvailla sen.

Heidi Vaarna näyttelijäkaarteineen, hanuristi Lars Colerus ja tangokuningas Ilmari Kaarineva tuovat näyttämölle lavatanssien huumaa tangoineen, lavan takaisine ryyppyineen ja tappeluineen, maalaistunnelmaa, retonkihmeitä ja tupeerattuja hiuksia niin sopivasti, että eläytyminen on täydellistä. Varsinkin kun yleisö kaikin puolin tuntee olevansa sisällä näytelmässä.

Erinomainen oivallus on jatkaa näytelmän tanssilavakohtausta väliajalla. Muusta näytelmästä hieman irrallinen, vaikkakin aikaan liittyvä, oli plastiikan (Tupperware) tulo kylään -kohtaus. (LA)